

hvorefter der altsaa pr. Rd. tilflyder Fiskerne en Fortjeneste af 3 Rd. 12 β .; Arbejdspenge ved Sjælning og Nedlægning bliver 36 à 40 β . pr. Rd.; lad os derefter antage, at der for den udførte Silb for Fiskernes Familier vindes $3\frac{1}{2}$ Rd. pr. Rd.; for Forbruget paa Den kan der, da Konsumenterne selv nedlægge den, kun paaregnes 3 Rd. 12 β . Ifølge heraf vil Fiskerbefolkningen for Udsørflen have i Behold 28,315 Rd. og for Hjemmesalget 50,000 Rd., ialt henved 80,000 Rd.: Silbefisket ansaaes for at være et Middelaars. Af den udførte Silb formenes dog omtr. 1,200 Tdr. at være gaaet til Preussen ferst, for der at røges: den saltede siges at gaa over Stettin til Polen, inklusive Galicien. Løgefængsten var det forannævnte Aar, idetmindste efter Udsørflen at dømmes usædvanlig ringe, idet der udsørtes fra Hasle kun 1,900 Stkr., og fra Rønne lidet mere, vi ville regne i Alt 400 St., men saa var Prisen, der blev betalt Fiskerne, 44 β . pr. Pd., ogsaa anseet for høi. Sættes nu Vægten, efter gammel Stik og Brug, til gennemsnitlig 1 Lpd. pr. Læg, saa bliver Indtægten for Udsørfel fra dette Fiskeri i 1869: $29,333\frac{1}{3}$ Rd., men der maa ialtsald desuden være solgt saa meget, saa dette Lal kan liges af med 30,000 Rd., og den samlede Indtægt af Dens Hovedfiskerier har for det paagjældende Aar ikke været under 110,000 Rd., eller 662 Rd. pr. Aa. 284 $\frac{1}{4}$ Rd. pr. Md. Yderligere Oplysninger om Silbefiskeriet ville findes i „Nord. Tidsskrift f. Fiskeri“ 2. Aarg. S 34. flg.

Det er allerede ovenfor bemærket, at jeg ikke seer mig istand til en nøjagtigere Sammenligning af disse Beretninger fra 1869 med den nuværende Tilstand; men at de bornholmste Fiskerier have vundet i Betydning siden den Tid, og at navnlig det pekuniære Udbytte er forøget, er en ligefrem Følge, dels deraf, at Priserne ere stegne, dels af, at disse høiere Priser, Getheden ved at afsætte og fremfor Alt Aaadehavnes Anlæg lokke mange flere end forhen til at besætte sig med Fiskeridriften, eller til at befordre den ved at anbringe Penge deri. Derfor kan anføres som Exempel, at en Dl Silb, som før kostede 11 β . = 22 Ore, nu betales med indtil 83 Ore (Nerg, August 1874), og i Rønne skal den ifjor være betalt med 1 Krone og derover. For Læg, der 1869 havde høieste Pris 44 β . = 91 Ore, naaede den 1874 stundom op til 1 Kr. 45 Ore pr. Pd., eller endog derover, siden der kom 2 Konkurrenter i Virksomhed om Forsendingen til Udlandet. Den største Mængde gaaer nemlig til Preussen, men desfra igjen til forskjellige af Kontinentets større Torve, og en ikke liden Del af bornholmste Læg finder saaledes Veii til Fiskehallerne i Paris, hvor man nok kan tænke sig, at de ikke ere prisbillige. Aaas Fiskerleie, der paa Fortegnelsen af 1869 staaer for 2 Aaade = 6 Mand, talte 1874 6 Fiskerfamilier, og Leign, anført for 5 Aaade = 10 Mand, angaves at have 30 Familier, af hvilke vel NoGLE brugte Fiskeri som Bierhverv, men Størstedelen dog ubelukkende.

For at opnaa det egentlige Formaal for min Reise, satte jeg mig paa de forskjellige Steder, jeg besøgte, i Forbindelse med Ovrigheder, kommunale Bestillingsmænd saavel som de menige Fiskere, for at komme til Kundskab, om der sporedes Trang til at saa et eller andet Fiskerianliggende ordnet ved Lov, samt om ikke nogen af de i Udvalgets Lovforslag optagne Bestemmelser maatte komme i Strid med mulige Egenheder af stedlig Art. Det var mig en Tilfredsstillelse i disse Henseender at komme til Erkjendelse af, at Udvalget, som under dets Forhandlinger ikke havde tabt Bornholm af Syne, Intet havde hverken forseet eller forsonet, og jeg fandt fra alle Sider bekræftet, hvad Amtmand Bebel og Herredssjoged N. Evede, førend jeg tiltraadte min Reise, havde udtalt om, at ingen Trang til nye Lovbestemmelser nogetsteds søltes. Der har været reist Spørgsmaal om Hensigtsmæssigheden af Fredningsbestemmelser; men i de bornholmste Fiskeriforhold er der aldeles ingen Anledning for Anvendelsen af saadanne. Det er ovenfor bemærket, at de tvende store Hovedfiskerier indenfor hvert Aar afløse hinanden saaledes, at det ene hviler, medens det andet bruges, og det træffer sig da saa heldigt, at det regelmæssige Silbefiskeri fra Juni til Oktober falder netop paa den Tid af Aaret, da Silben er fedest og bedst, og det ophører med Efteraarslegetiden, naar den atter taber sig; i de øvrige Aarets Maaneder drives det blot for at flaffe den nødvendige Aagn for Lægekrogene. Hvad Lægen angaar, da kan det vel siges, at der faanes fornødne naturvidenskabelige Erfaringer for derigjennem at finde Veiledning til Fredningsbestemmelser, hvilke i ethvert Fald ogsaa formeget vilde komme til at genere Fiskeriet, uden synligt at stifte noget Gavn. Har den Kjendsgjerning, at Læg og Dred til en bestemt Tid af Aaret gaa op i Gloder, Elve og Aaer og der yngle, fundet Sted i en saadan Udstrækning, at det kan siges, at den skal op i vindende ferst Vand, paa smaaftenet Bund, for at udføre denne Funktion, og at i Medfør heraf den Læg, som tages ved Bornholm og Christiansø, skriver sig fra de større Flodudløb i den botniffe og fiske Bugt, hvor den som avelbygtig aarlig søger ind for at finde Gydeplads, og at den kun gjaester det udenfor værende større Hav for der ved en rigeligere Næring at forberede sig til Forplantningsakten, saa forstyrres den ialtsald ikke i selve denne ved at fanges her, og der skal da heller ikke siges Andet, end at den fra Bornholm brugte Fiskemaade er saa hensynsfuld, at man kun tager den fulmodne Fisk; det er nemlig en Sjeldenhed, at der paa Krogene er fangen en Læg paa 6 Pd., medens man har faaet den til en Vægt af ca. 60 Pd., og Gjennemsnitsvægten pr. Individ er iaagtaget at være 16 Pd. Udvalget har derfor vistnok truffet det Rette ved at indskrænke Fredningsbestemmelserne for Læg og